

عنوان مقاله:

نقش زبان و ادب فارسی در وحدت ملی ایران

محل انتشار:

شانزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

حسین رستمی - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان پردیس شهید رجایی ارومیه

فیروز اسگندرزاده - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان پردیس شهید رجایی ارومیه

خلاصه مقاله:

ایران به دلیل موقعیت خاص طبیعی و جغرافیایی و سیاسی خود، از سپیده دمان تاریخ تاکنون، حوادث پرشماری را از سرگذرانده است. آنچه البته این کشور دیرینه سال را در برابر هجومها و ایلغارهای گسترده همچنان پا برجا نگه داشته، هویت ملیو ایرانی آن بوده است؛ هویتی که در قالب زبان پارسی بالیده و خود را نموده است. این زبان چه در آن روزگارانی که کورش و داریوش بدان سخن می گفتند و اعلامیه ها و منشورها و فرمانهای خویش را بر پیشانی صخره ها و ستونها حک می کردند و چه آن زمان که فردوسی بزرگ، حماسه سترگ خود را با آن می سرود تا ریشه ها و علایق ملی و فرهنگی را با آن نیرو بخشد و خودشناسی و خود باوری را به ایرانیان نشان دهد، چه هنگامی که مولوی، آفریننده بزرگ ادب عرفانی ایران و جهان آثار خود را با آن سرود، تا اصالت دینی و عرفانی را به مردم بیاموزد و چه هنگامی که سعدی و حافظ شیراز ماندگارترین آثار ادبی خود را با آن نوشتند، همیشه و همواره نقش اصلی و ویژه ای در پایداری و حیات قوم ایرانی و وحدت ملی بازی کرده و می کند. درحقیقت زبان فارسی همیشه چون حلقه ای مرئی و نامرئی، هویت ملی ایرانیان و اقوام آن را به یکدیگر پیوند داده و اکنون نیز همچنان عامل اصلی وحدت ملی ایرانیان است.

کلمات کلیدی:

زبان، فارسی، وحدت ملی، سعدی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1770819>

